

Незнання — причина страху.

Сенека

Жоден акт доброти, хай і найменший,
ніколи не пропадає даремно.

Езон

1

Будьте уважні

Послухайте.

Це історія про велетку.

Вона не така, якою може здатись на перший погляд.

(Як і всі ми, чи не так?)

Велетка жила в кривому будинку на околиці міста. Вона любила випікати, поратись у саду й рахувати зірки. Як і всі представники її роду, Велетка була височенька — навіть чималеньким дорослим доводилось витягувати шию і мружитись, щоб привітатися з нею. Велетка мала ступні завбільшки з черепаху, долоні завдовжки з крило чаплі та широкі густі брови, які гнулись дугою щоразу, коли вона про щось зосереджено думала. Її шкіра була схожа на граніт, а очі — на новісінькі бронзові монетки. Волосся Велетки — жорстке, жовто-зелене — кільчилось і коливалось на голові, наче степова трава, і подекуди перемежалось з кульбабками, стокротками та в'юнким плющем. Як і всі велетні, Велетка мало говорила й багато думала. Вона була обережна й чемна, а її важкі ноги ступали по землі легенько-легенько.

Ця історія також про сім'ю сиріт. На момент початку описуваних подій, що сталися через кілька років після появи Велетки в місті, у Сиротинці жило п'ятнадцятеро дітей — забагато для одного дому, але вони якось давали собі раду. Звали їх Антея,

Бартлбі, Кассандра (яка воліла, щоб її кликали Касс), Дірдре, Елайджа, Форчунет, Гретітьюд, Гайрам, Іггі, Джастіна, Кай, Лілі та Мод, а ще двоє немовлят: Нанетт і Орфей. То були хороші діти — старанні, працьовиті й добросерді. Всі вони дуже любили одне одного, ба навіть значно сильніше, ніж самих себе.

Велетка теж була працьовита, добросерда та великодушна і, так само як діти, любила інших більше, ніж саму себе.

Звісно, така добротливість може створювати проблеми. Іноді.

Але вона також дає змогу їх розв'язувати. Я розкажу, як саме.

2

Дракон

Ще ця історія про дракона. Я не дуже люблю говорити про нього. Та що там, я навіть думати про нього не люблю.

Мабуть, треба уточнити: я аж ніяк не хочу обмовляти драконів і казати, що всі вони погані. Велетні чи сироти, дракони чи надто цікаві сусіди, заступники директорів чи просто диваки — ніхто не заслугоує на упереджене ставлення. Важливо завжди виявляти до інших співчуття та повагу. Це всім відомо.

Що ж стосується драконів, то вони так само різні на вдачу, як і будь-які інші істоти. Мені самій траплялись дракони чи не всіх типів особистості: сором'язливі, товариські, ледачі, вибагливі, егоїстичні, великодушні, натхненні, хоробрі...

Але *цьому* драконові, на превеликий жаль, жоден цей епітет не пасував. Цей дракон був жадібний, підступний і байдужий. Він не відчував докорів сумління й не бажав спокутувати свою провину. Він насолоджувався розбратом і сіяв злобу всюди, куди вирушав. Це все потужні слова, і я перепрошую за них, але мої почуття до цього дракона також *потужні*.

От послухайте.

Мені дуже хотілось би сказати вам, що кожен із нас — людина, дракон чи будь-яка інша істота — у глибині душі плакає *добро*. Але я не можу цього сказати, бо брехати — не в моєму характері. З мого досвіду, всі народжуються добрими й майже

всі залишаються переважно добрими на все життя. Але *дехто*... Дехто вибирає погані вчинки — хтозна чому. Ба більше, *дехто* воліє *залишатись поганим*. Якби ж то було інакше! Але вам краще дізнатися про це вже зараз, на початку цієї книжки. Зрештою, у кожній історії є свій лиходій. А в кожного лиходія є своя історія.